

PRIMER PREMI

2n de BATXILLERAT

Óscar Carretero

Sense més mots

Aquell dia tot va ser un caos, però, si dic tota la veritat, va anar més enllà del desordre: aquell dia va ser el final de tot conte.

D'aquesta història que relataré a continuació, tinc la certesa que és veraç, i per això, tinc por de deixar d'aquesta ploma el traç.

Durant molt de temps, el noi en qüestió no abandonà mai la seva habitació: estava massa engrescat en el desenvolupament d'uns contes amb les paraules adients. Aquests, havien de constituir un suport per personatges no només contents, sinó també afectats per la tristesa, el terror, la bellesa i l'amor. Eren històries de vida i mort, de defalliment i de vitalitat.

Arribà cert dia que només s'alimentà de les ruïnes i dels triomfs dels seus personatges, ja que no feia res més que renyines amb ell mateix per no trobar el trencament amb la resta de novel·les, d'antics usatges. Veritablement, es pot afirmar que no tornà a provar mos, fet que no deixà de ser, pels seus amics, amoïnós. Ningú podia alliberar-lo de l'escriptura, que passà a ser la seva única obsessió. Tot els que l'envoltaven, de manera insegura, abandonaren sense cap consolació: havien perdut el seu amic.

Llarg temps passà d'ençà, i la paperera cada cop estava més plena de novel·les que ell llançà. No trobà en cap moment de la seva vida la perfecció, però el principi del fi començà amb aquell soroll:

—Qui em pertorba? Què ha estat aquest cop a la porta?

Abandonà la seva habitació (que més bé era un cau) i es disposà a obrir la porta, enfadat com un brau:

—Deixi de colpejar, si no l'importa! —cridà des de l'interior.

Un cop obrí, es quedà bocabadat, ja que tenia una gran presència, el no convidat.

—No crec que em coneguis —digué el visitant —però... quin paisatge tan desolador!

—Sí... ho sento...jo... no et conec, però... la teva figura em torna cec. Passa, passa.

Ara mateix, pobres de vosaltres, us trobeu sense entendre res. Per què li donà a l'estrany a casa seva tan fàcil accés? Qui era aquest personatge, potser era tot un engany? Però, la qüestió més intrigant: per què canvià d'actitud, el nostre protagonista, tan ràpidament? D'esquerp a amable, cap a una alegria inimaginable. Potser va ser la sensació de saber que el seu conte estava arribant a port, sense ser conscient d'aquesta gran dissort!

—La meva identitat no es gens important —digué el visitant— però sí ho és la meva visita. Vinc a lliurar-te del teu pas agonitzant.

—Quin pas, si porto mesos sense caminar?

—Bé ho sabràs: és el pas dels pobres que patint, s'arrossegueu. És el pas dels rics, que passen l'hivern amb el primaveral flaïr que sempre els acompanya. És el pas dels nens que neixen, dels vells que decreixen i, finalment, de l'últim sospir que del cos acaba per sortir. En resolució, el pas és la vida que, finalment i sempre, s'ha d'abandonar.

—Has vingut, doncs... per assassinar-me?

—Jo no porto a terme accions, tan sols vinc a informar-te.

—Malaurada vida la d'aquells que intenten buscar la grandesa i no troben en aquesta vida ni la més petita bellesa. —plorà l'escriptor agònic—. Ara que tothom m'ha abandonat, el meu nom mai serà recordat, ja que tot record haurà estat un somni en un món que jo només he trobat un malson! Me'n vaig sense haver explicat tot el que vivia a la meua ment, sense haver trobat les paraules exactes... quin abatiment!

—Parles com un poeta, que no te n'adones? Un cop hagis marxat, haurà triomfat el conte —contestà el personatge misteriós—. Resigna't a saber que no tot el que és llarg està bé. La maduresa, a vegades, s'assoleix amb prestesa i, arribats a aquest punt, per què allargar allò inevitable?

—Perquè, si més escric, la fama serà inabastable.

—Si allò que escrius és de pèssima qualitat, —respongué el visitant— no esperis ser recordat.

—Si la meua vida és llarga, més podré anar millorant.

—Una vida llarga incumbeix molt patir.

—Però també és gaudir!

—No desesperis, serà sofrir en va —sentencià el no convidat—. No es pot tornar enrere del pas que ja s'ha donat.

—Vols dir que l'agonia ha acabat? Ni tan sols hem finalitzat aquest debat!

—Deixa't de preocupacions, de paraules i d'il·lusions. Tot el que podries haver fet, ja mai ho podràs portar a terme. La vida és una guerra contra les agulles del rellotge, i creu-me quan et dic, que l'escriptura és l'experiència d'una vida de paciència. Amb resignació, el mortal ha après a fer-se mal, a vegades els uns als altres, i teixir d'aquesta manera, la mort, que és la condemna. D'altra banda, els artistes aprenegueren a dominar la letargia eterna il·luminant la foscor

amb la seva llanterna. Pensa, afortunat, que la paraula no és mai buscada, però estranyament sempre és trobada. Tan cegat com has estat, no has mai pensat en la condició de la teva obra, que sempre has reprimat.

—Per tant, la meua vida ha tingut sentit!

—Ets desgraciat, si encara penses això! La perfecció l'haguessis aconseguit sense tant neguit, però la vida que has deixat passar, s'escola entre les teves mans. Has donat la vida per l'eternitat i això ho has finalment pagat. Accepta la meua mà, i emprenem un nou camí, aquest cop cap a la nit. Què la teua satisfacció recaigui, al menys, en el que et queda: el saber que perviuràs en el món de la novel·la. Mai seràs oblidat.

—Però ara me n'adono: de què m'ha servit estar tota la vida buscant la paraula, si l'hagués trobat sense estar tant temps davant la taula. La podria haver trobat pel parc, volant entre les fulles caduques; pel mar, sobre les roques dures. També amb la companyia d'aquells amics que vaig deixar, que amb crueltat vaig allunyar. En resolució, ara comprenc que la vida no té cap i els té tots, els sentits, però aquests, poden ser esvaïts.

Finalment, el jove que havia dedicat tota la seva vida només a l'escriptura, entenent que no podia evitar amb la vida la ruptura, entregà la mà a la mort, que se l'emportà sense cap més mot.

Aquí s'acabà aquesta vida, que és un conte, com totes les altres milions que en el món es compten. Ara, com bé he dit a l'inici del relat, tinc por de deixar-ho per acabat o, pel contrari, no abandonar el meu art. El primer em pot atorgar la vida eterna per sobre la llosa freda, però el segon em pot allunyar aquesta llosa de marbre uns quants anys, a favor de l'alegria que per molts a la vida, és un dels grans guanys. Crec que optaré per viure fortament la vida, però... sento uns cops a la porta, ombra afligida! Fem silenci, que potser encara puc enganyar la mort i, sense que em venci, tenir més sort.